

ТРИТЪ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЪКА.

17-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

13. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

ТРИТЪ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЪКА.

17-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

13. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сарафолу № 21.

Трети състояния у човека.

Т. м.

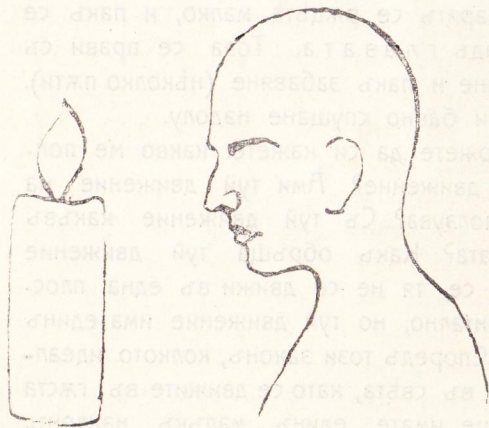
Прочете се резюме върху темта: „най-щастливия ден прѣзъ живота.“

Уп р а ж н е н и е. 1. Ржцѣтѣ на гърдитѣ. Дѣсната ржка на страна, хоризонтално, въ кржгъ, прѣдъ гърдитѣ. Послѣ лѣвата ржка: настрана, хоризонтално, въ кржгъ, прѣдъ гърдитѣ. Това упражнение се повтори нѣколко пѣти ту съ дѣсната, ту съ лѣвата ржка.

2. Двѣтѣ ржцѣ нагорѣ, въ кржгъ, допрени надъ главата горѣ. Отварятъ се ржцѣтѣ малко, и пакъ се поставятъ надъ главата. Това се прави съ постепенно усиление и пакъ забавяне (нѣколко пѣти). ржцѣтѣ настрана и бавно спущане надолу.

Сега, вие можете да си кажете: какво ме ползува такова едно движение? Ами туй движение на птицата какво я ползува? Съ туй движение какъвъ устремъ има птицата? Какъ обръща туй движение напредъ! Разбира се, тя не се движи въ една плоскостъ, тѣй хоризонтално, но туй движение има единъ малкъ наклонъ. Споредъ този законъ, колкото идеално и да живѣете въ свѣта, като се движите въ гжста материя, винаги ще имате единъ малкъ наклонъ.

Слѣдъ туй се спирате, почвате едно кръгообразно движение и тогава пакъ тръгвате по една права линия. Въ туй движение става видоизменение въ вашето съзнание, или въ вашето състояние. Ние говоримъ философски. Но тия нѣща за които ви говоря, сж вѣрни. Може да ги наблюдавате въ себе си, ще видите, че вашитѣ сжстояния се измѣнятъ. Сжстоянията може да се измѣнятъ, безъ да се измѣните вие. Мнозина отъ васъ не можете да си прѣдставите това и казвате: какъ е възможно, моето състояние да се измѣня, а азъ да не се измѣнямъ? Да прѣдположимъ,

че вие имате една свѣщъ и я запалвате. Този човѣкъ, който наблюдава нѣма да му туримъ око, защото, ако гледна отвънъ, той дѣла да разсжждава. Ако има око, вжтрѣшно ще е слѣпъ. Ако

тази свѣщъ гори и изгаря, промѣня ли се състоянието на вашия господарь. Прѣдставете си, че горящата свѣщъ е вашето състояние. Слѣдователно, ако вашето настроение се мѣни, ако вашата мисль се мѣни, ако вашитѣ чувства се измѣнятъ, това ни най-малко не показва, че вие се мѣните. Промѣната е вашата свѣщъ, която гори и изгаря. Всички тия промѣни се дължатъ на естеството на вашата природа. Промѣнитѣ ставатъ въ широката природа, въ която живѣете. Мнозина отъ васъ, като не разбиратъ този законъ, си създаватъ редъ неприятности. Щомъ се измѣни нѣщо въ васъ, вие казвате: изгубихъ нѣщо много цѣнно, много хубаво. Кой ли не губи?—Всички губятъ. Но слѣдъ всѣка една загуба въ природата идва съответствующа печалба. Въ физиката имате единъ законъ, **че силата, енергията (E) е равна на обема на масата (T)**, т. е. въ материята всѣкога ставатъ извѣстни прояви. Въ материята има нѣколко движения. Срѣщнатъ се вълни, които иматъ височина, иматъ ширина, иматъ и брой на трептенията. Слѣдователно, енергията е равна и на височината, и на широчината, и на броя на трептенията. Физиката казва, че енергията е равна на масата. Този физически законъ отчасти е вѣренъ. Нѣ-

кой път обемът на масата е по голѣмъ отъ енергията, а въ нѣкои случаи силата на енергията е по голѣма отъ масата. Какво е приложението на този законъ? Извѣстна енергия може да се прояви въ извѣстна маса — извѣстенъ обемъ има тя. Да допуснемъ, че вземете човѣшкото тѣло. И въ него има извѣстна енергия, но енергията може да бѣде специфична, както се взима въ физиката. Каквото и да е тя, отъ нея всѣкога излизатъ извѣстни сили. На какво е проява самата енергия въ свѣта? **Задъ енергията седи една разумна сила.** Слѣдователно, вие трѣбва да знаете, че между отношенията на енергията и масата, постоянно ставатъ промѣни. Тѣзи промѣни може да иматъ разни направления? Нѣкой път движението на енергията може да спомага за вашето морално подигане, а нѣкой път тази енергия спомага за вашето морално падане. Да допуснемъ, че вие сте енергиченъ, способенъ, уменъ и печелитѣ пари, паритѣ, това сж масата. Тази маса като влѣзе вътрѣ въ вашата каса, започва да ви изкушава, почвате да се удоволствувате по разни начини. Единъ день масата се намалява, т. е. паритѣ изчезватъ и остава само енергията вътрѣ въ вашия умъ. Сега, въ физическия свѣтъ, всички физици казватъ, че човѣкъ трѣбва да има достатъчно маса, въ която енергията

може да се прояви, т. е. постоянно трѣбва да има гориво за живота си. Туй е само физическия свѣтъ.

Защо се мѣнятъ състоянията въ човѣка? Всѣка една промѣна, каквато и да е, която става въ васъ, означава че извѣстни разумни същества сж влѣзли въ васъ да работятъ, взели сж участие въ живота ви — нищо повече! Вземете единъ простъ фактъ. Вие седите самъ въ стаята си, имате каса, имате си и пари въ нея. Отворите я, гледате си паритѣ, самъ сте, спокоенъ сте. Вадите си паритѣ, броите ги, радвате имъ се, послѣ пакъ ги затворите. Единъ день дойде нѣкой вашъ приятелъ и ви завари тъкмо въ момента, когато вашата каса е отворена. Вие отъ благодарство не можете да затворите касата си, излизате чавънъ, но у васъ се зароди едно малко безпокойствие. Защо? — Възможно е той да бръкне въ касата, да вземе нѣщо отъ нея. Вашиятъ приятелъ си замкне, веднага прѣброявате паритѣ си и казвате: а точно сж. Честенъ човѣкъ е, значи, не е взелъ нищо. Сега у васъ се поражда едно довѣрие къмъ него. Този вашъ приятелъ дойди втори, трети пътъ и т. н., питамъ: може ли да провѣрите, слѣдъ колко пъти ако дойде той, ще изчезне туй безпокойствие, туй недовѣрие къмъ него? Ако има законъ, ще може ли точно да изчислите това? Има законъ, чрѣзъ

който ще може да се опрѣдѣли. Вземете който и да е градинарь, той може да ви опрѣдѣли точно, слѣдъ колко години една ябълка ще достигне върха на своето развитие, т. е. крайния прѣдѣлъ на развитието си.

Така сжщо може да се опрѣдѣли, слѣдъ колко години единъ човѣкъ може да достигне върха на своето развитие, билъ той младъ момѣкъ, или нѣкоя мома. По сжщия законъ ние можемъ да опрѣдѣлимъ математически, слѣдъ колко години човѣкъ ще достигне прѣдѣла на своето растене, т. е. ще спре неговиятъ растежъ. Тогава питамя: слѣдъ колко години може да дойде прѣдѣла на вашето съмнѣние и невѣрие? Вѣрата и съмнѣнието сжщо иматъ свой прѣдѣлъ. И най-голѣмата вѣра да имате у нѣкого, достатъчно е само единъ пѣтъ да задигне паритѣ отъ касата ви, за да се разколебае веднага вашата вѣра. Слѣдователно вашата вѣра не е стабилна. Казватъ: нашата вѣра трѣбва да е постоянна. Питамя: ако вашата вѣра се разколебава, това вѣра ли е, стабилна ли е тя? Не само спрѣмо хората, но вашата вѣра се разколебава и спрѣмо Бога. Вие имате вѣра въ Бога, докато всичко ви върви добръ. Казватъ: Богъ е добръ, справедливъ. Но, дойдатъ нѣкои малки изпитания, казватъ: а бе, джанъмъ, тази работа не върви. Значи и у Бога имашъ съмнѣние.

Е, ако критикувашъ Бога въ себе си, съ каква мѣрка може да Го критикувашъ? Коя е тази абсолютна мѣрка? Ако ти имашъ съмнѣние въ Бога, туй съмнѣние трѣбва да го измѣрвашъ съ нѣкаква величина. Ние казваме: този човѣкъ е честенъ, а онзи не е честенъ. И единиятъ, и другиятъ трѣбва да мѣримъ съ извѣстна мѣрка. Тия нѣща сж относителни. Не, единъ ученъ човѣкъ, или единъ християнинъ трѣбва да различава своитѣ състояния. Има състояния чисто физически, има състояния душевни, има и състояния умствени. Физическитѣ състояния се нарушаватъ отъ физически прѣдмети. Запримѣръ, вие имате едно прѣкрасно състояние на духа. Понеже касата ви е пълна, казватъ: а, азъ съмъ достатъчно спокоенъ човѣкъ, азъ не се тревожа. Не се тревожите, понеже имате ниви, говеда. Но единъ день, нѣкой изпразни касата ви, и туй състояние се измѣня. Значи, туй състояние е физическо. Вzeti сж паритѣ ви, измѣня се състоянието, изгубвате спокойствието си. Туй спокойствие се дължи само на паритѣ, на низитѣ, на кѣшитѣ. Има и другъ видъ състояние. Вие се мислите за благороденъ човѣкъ, човѣкъ отъ знатно произхождение, но бѣденъ сте, нѣмате нито петъ пари въ джоба си, работите честно, имате спокойствие. Но, нѣкой казалъ обидна дума за васъ, и веднага се измѣня вашето състояние.

Значи, въ този случай вие усѣщате, каточе нѣкой е взелъ нѣщо отъ вашата честъ. Азъ наричамъ туй измѣнение въ състоянието — душевно състояние. Обиднитѣ думи измѣнятъ вашето състояние

Да допуснемъ сега, че имате известно умствено състояние. Запримѣрь, имате нѣкаква самоувѣреностъ въ извѣстни научни теории, които вие сте създали, но единъ день намѣрите, че има грѣшка въ всичкитѣ ви теории и изчисления, и въ вашия умъ стане едно измѣнение. Туй, което вие сте твърдили, туй, което едно врѣме съставлявало за васъ удоволствие, днесъ въ него намирате една погрѣшка, и веднага се започва една умствена пертурбация. Въ свѣта има и други състояния, за които сега нѣма да се спирамъ да ви говоря. Значи, всички състояния у васъ иматъ свои специаленъ обектъ, който вие може да измѣните. А ние сега туряме всички тия състояния подъ еднакъвъ знаменателъ. Не е така. Слѣдователно, онзи, който иска да работи съзнателно, трѣбва да надрасне тѣзи три вида състояния. Отъ това че загубилъ паритѣ си, че му казали обидна дума, и че прѣтърпѣлъ умствена загуба, да се не измѣня, да знае, че това е въ реда на нѣщата. Тия три състояния сж горящата свѣщъ. Сега нѣкой може да пита: не може ли безъ свѣщъ въ къщи? — Може, какъ не! Мога да впрегна

моя мозъкъ, да ми свети, докато мисля, а като прѣстана да мисля, да настане тъмнина. Значи: мисля ли — свети мозъкътъ ми; прѣстана ли да мисля — тъмнина настава, почивамъ си. Да допуснемъ, че нѣкой ви вземе свѣщъта. Казвате: какво право има да ми взема свѣщъта? — Е, взелъ я, той има право. Тази свѣщъ всѣки има право да я вземе, и да измѣни вашето състояние. Но кой е онзи, който може да вземе свѣщъта, която нося въ моя мозъкъ? Тази свѣщъ не може да се краде. По нѣкой път, нѣкой се опитватъ да взематъ тази свѣщъ, но немогътъ — въ рѣдки случаи само успѣватъ. И ако живѣемъ добръ, разумно въ живота си, никой не ще може да ни вземе тази свѣщъ. Нѣкои говорятъ за добрия животъ. Добриятъ животъ започва само тогава, когато почнемъ да си служимъ не съ външни свѣщи, но съ свѣщъта на нашия умъ. Когато той свети, ние сме въ безопасностъ. Сега, ние можемъ да зазъртимъ ключовете на нашитѣ мозъци, и ще настане тъмнина. А като отвъртимъ ключоветѣ на нашитѣ мозъци, ще настане свѣтлина. Колко души сте тука? — 200 души. Всѣки единъ мозъкъ може да даде енергия най малко отъ 1000 свѣщи. Хайде, нека да е по-малко — 150 свѣщи. Знаете ли какво нѣщо е енергията на 150 свѣщи? Двѣста души по 150 свѣщи прави 30,000 свѣщи.

Азъ свеждамъ това къмъ развиване на човѣшката воля. Ние допускаме, че има нѣща невъзможни. Щомъ кажете, че има неща невъзможни, вие спъвате развитието на вашата воля. Едно отъ правилата на Божествения свѣтъ: **всичко въ свѣта е разумно, всичко въ свѣта е възможно!** Ще кажете: всичко е възможно. Може да се родятъ редъ критики. Не, ще знаете, че всичко е възможно. Какви противоречия бѣха се родили? Вие ще кажете: азъ искамъ да стана богатъ. — То не влиза въ тази формула. Ама азъ искамъ да стана ученъ човѣкъ. — То не влиза въ тази формула. Ще ви превѣда единъ анекдотъ, единъ реаленъ примеръ за нашитѣ смѣшни схващания. Това бѣше по освобождението. Единъ българинъ ходилъ въ Америка, тамъ живѣлъ около 10—15 години и се връща въ България, въ врѣмето на князь Батемберга. Дошелъ той съ специаленъ тренъ въ България, и князь Батембергъ го приелъ съ специални почести, казва му: на каква длъжностъ искашъ да те назнача? Князътъ билъ разположенъ къмъ него, зеръ ученъ българинъ билъ, затова искалъ да му даде едно почетно мѣсто, и мислилъ, че той ще поиска да го назначи пръвъ министъръ въ България. „Искамъ казва той“, да бѣда директоръ на нѣкоя гимназия“.

— Е, ще отидете при министра на просвѣщението, това е негова длъжностъ. Като казваме, че всичко е възможно, то значи че сж възможни само тия нѣща, които влизатъ въ тази формула. Щомъ кажа, че искамъ да стана директоръ, тогава ще отида при министра на просвѣщението. Чудна работа! Онѣзи богатитѣ хора не работятъ съ тази формула. Учениитѣ хора сжщо не работятъ съ тази формула. Казвате: невъзможно е. Какъ да е невъзможно? Ще турите въ ума си формулата: **всичко е възможно!** Казвате: Ама въ този животъ не. Оставете това ограничение „въ този животъ“! Това не е философия, това не влиза въ тази формула. И знаете ли кждѣ е заблуддението на мнозина хора? Ние говоримъ често за нѣщата, че едни сж нагорѣ, други надолу. Ние говоримъ за Бога. Но кждѣ е Господъ? — Нагорѣ. Хубаво, ти увѣренъ ли си, че Господъ е тамъ горѣ? Хората все отъ тамъ Го викатъ, и Го нѣма. Учениитѣ хора казватъ, че туй, което денемъ виждашъ нагорѣ, вечерно врѣме е надолу. Тогава, ако се молишъ денемъ, Господъ е нагорѣ; ако се молишъ вечерно врѣме, Господъ е надолу. Кждѣ е Той? Туй е споредъ науката, това не сж мои разсуждения. И ние, като се въртимъ споредъ земята, тази земя нѣкоя пѣтъ е надолу, нѣкоя пѣтъ — нагорѣ. Казвамъ, на-

долу и на горѣ нѣма. Въ дадения моментъ, когато ние разсждаваме върху думитѣ надолу и нагорѣ, ние сме центъръ, и всѣки човѣкъ разсждава, изхождайки отъ себе си. Ти говоришъ за Бога, но ти си центъръ и разглеждашъ нѣщата по отношение къмъ себе си. Нѣкой казва: азъ говоря за Господа. Не, ти мислишъ за Бога, но ти си центъръ, за себе си разсждавашъ. И, споредъ твоята интелигентностъ, такъвъ е твоятъ Господъ. Господъ у философа е поученъ, а у простия човѣкъ е по-простъ. Това е много естествено. Вземете единъ отличенъ художникъ и единъ простъ художникъ. Първиятъ ще нарисувашъ единъ хубавъ образъ, а вториятъ — единъ по-простъ образъ — всѣки споредъ своята дарба. Нѣкой казва: азъ ще изразя на платното си една идея, Тази идея ще бѣде точно като тебе. Ти не можешъ да нарисувашъ една идея по-висока отъ себе си. Слѣдователно, това е по отношение положението нагорѣ или надолу, на дѣсно или на лѣво. Да допуснемъ, че имате около 100 кубове, които се движатъ. Трѣбва да знаете, на дѣсно ли се мѣстятъ, или на лѣво. Тѣ се движатъ по единъ математически законъ. Трѣбва да знаете въ дадения моментъ, въ каква посока се движатъ, На лѣво, това е вашето сърце, на дѣсно — това е вашиятъ умъ; на лѣво — това е вашиятъ духъ,

на дѣсно — това е вашата душа. Значи, въ свѣта има разни движения. Този законъ не е абсолютенъ. Та, горѣ и долу, това сж само думи съ обикновенъ смисълъ. И всѣки единъ отъ васъ, когато разсждава, трѣбва да знае отъ кѣдѣ иде неговата мисль. Нѣкой казва: азъ видѣхъ нѣщо. Какво си видѣлъ? — Свѣтлина видѣхъ. Е, хубаво. Разправяше ми единъ нашъ позиналъ братъ, който ходѣше изъ България, за нашитѣ ясновидци. Редъ богомолци, ясновидци отивали за Света-Гора, и изъ пѣтя въ парахода, имало голѣмо освѣщение, та станало нѣщо, и тѣ веднага казали: елате да видите едно чудо, отъ небето светна нѣщо! И като отиватъ да видятъ, какво виждатъ? — Че туй чудо, тази свѣтлина е чудо на парахода. Отъ Бога е това чудо мислятъ си и почватъ да тълкуватъ, че нѣщо е свѣтнало по особена благодать, а се указва, че лампитѣ на парахода светнали. Не, реалнитѣ нѣща въ Божествения свѣтъ сж строго опрѣдѣлени, тѣ си иматъ специални качества, и тѣзи качества всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае. Нѣкой хора казватъ, че духовниятъ животъ и духовнитѣ явления сж специфични, и въ тѣхъ нѣма абсолютно никаква промѣна. Тѣ сж еднакви въ всициѣ врѣмена. Запримѣръ, нѣкои говорятъ за Божествена свѣтлина. Най-реалното нѣщо е вжтре въ вашия животъ.

Ето въ какво седи туй най-реалното, на което вие може да се осланяте и повърите. Нъкой път у човъка се намира една много мъжделива свѣтлинка, която никога не се мѣни. Тя е много малка, микроскопическа, но никога не гасне. Въ човъка има голѣми свѣтлини, много хиляди лампи свѣтватъ и изгасватъ, но съ тѣхъ ставатъ промѣни, а тази малката свѣтлинка никога не се намалява. Тя при всички условия на живота ви, и при падане, и при ставанѣ, никога не угасва, еднаква е. Знаете ли кога се вижда тя? Не когато сте щасливи, но когато се намирате въ най-голѣмото отчаяние, изоставени отъ всички, когато всичко е загаснало на вашето небе — и звѣзди, и мѣсечина. Тогава, далечъ нѣкъдѣ въ вашето съзнание се появява тази свѣтлинка, блѣщука на вашия хоризонтъ, показва пътя, къмъ който трѣбва да се стремите. Тамъ е Богъ! И тогава, ако виждате тази малка свѣтлинка, това показва, че вие се движите по посока на Божественото. Не се ли движите въ тази посока, вие се намирате съ гърба си къмъ свѣтлината, т. е. съзнанието ви е обърнато къмъ свѣта. Следователно, ще се обърнете точно въ посоката на вашето съзнание. Нъкои отъ васъ искатъ да видятъ нъкой ангелъ, но трѣбва да знаятъ, че тази малка свѣтлинка струва повече, отколкото да видятъ единъ

ангелъ. Единъ ангелъ може да стои при васъ единъ день, той е единъ пратеникъ — дойде да ви посети и си отива, но тази малката свѣтлинка, това е специфичното, Божественото, което бди надъ васъ всѣки моментъ. Това е тази мъжделивата свѣтлинка, Азъ я считамъ най-приятната свѣтлинка. Когато вие видите тази свѣтлинка, сърцето ви ще заиграе, много радости ще бждете. Единственото нѣщо въ свѣта, което може да ви причини тази радостъ, това е малката свѣтлинка. И азъ казвамъ: най-доволнитѣ, най-щасливитѣ хора въ свѣта сж тѣзи, които виждатъ най-малкитѣ, микроскопическитѣ нѣща, и отъ тѣхъ сж доволни. Туй щастие никой не може да ви вземе. Тази свѣтлинка никой не може да изгаси: нито бури, нито отчаяние, нито невѣрие, нито адъ, нито ангели, нито дяволи, никой не може да я изгаси. Тя е единствената реална свѣтлинка, която дава животъ. Туй е дѣйствителното реалното, положителното, и всѣки единъ отъ васъ може да види тази свѣтлинка въ себе си. Може да направите наблюдения и ще видите, че всѣки има тази малка свѣтлинка. Нъкой път казвате: загасна моята свѣтлинка. Не, тя не е загаснала, но вие сте обърнати съ гърба си къмъ нея. Тя седи въ далечината на вашия животъ, обърнете се и ще видите, че тя седи и мъжделѣ. Тя е отлична свѣтлинка.

Ето сега гдѣ е опасността въ разискването на тѣзи лекции. Като ви разпращамъ за тази свѣтлинка, вие по нѣкой пѣтъ се намирате въ положението на онзи турчинъ, който казвалъ, че знае български езикъ. Той билъ бей. Отива единъ день на гости у единъ български чорбаджия. Казва му: „Слушайте, да внимавайте, да не говорите нѣщо обидно заради мене, азъ зная български езикъ ще ви разбира, затова на български ще ми говорите“. Той си запалилъ чубука, пуши си спокойно. По едно врѣме искрица отъ чубука хвърква и запалва чалмата му. Дохожда домакинята, казва му на български: „Агачо, чалмата гори“. Не разбира той, продължава да си пуши. Пакъ му казва тя: „Агачо, чалмата гори“. А, знамъ, знамъ. Пакъ не разбра лъ. Най-послѣ на турски му казва: „Агачо, чалмата гори!“ — Е, тъй кажи, да те разбира. **Всѣко нѣщо трѣбва да се разбира, а щомъ се разбира, то може и да се приложи.** Туй приложение не го опрѣдѣляйте съ думитѣ: трѣбва да бждемъ добри! Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пѣтъ. Не се стремете да бждете добри защото, онзи, който се стреми да бжде добъръ, това показва, че той е лошъ. Въ насъ трѣбва да има желанието да изпълнимъ волята Божия. Закони има въ свѣта, които трѣбва да изпълнимъ. Въ неизпъл-

нението волята Божия се раждатъ тия нещастия. „Азъ искамъ да бжда добъръ човѣкъ“ Че и най-добриятъ човѣкъ може да върши най-глупази работи. Нима единъ добъръ човѣкъ не може да счупи едно шише, да развали една лампа? По това не показва, че той е лошъ. Туй е невнимание, незнание. Споредъ туй учение, въ единъ моментъ можешъ да бждешъ добъръ. Но вие се спирате, казвате: то не може изведнѣжъ, то е невъзможно. Не, може. Невъзможнитѣ нѣща сж възможни, а възможнитѣ нѣща сж невъзможни. Бѣдниятъ може да влѣзе въ небето, а богатиятъ — никога. Богатството може да ви подигне, може да ви направи единъ знатенъ царъ, но то може да ви лиши отъ царството Божие, Възможността на земята е невъзможностъ на небето. Бѣдниятъ човѣкъ, който всѣки може да го подритва, има възможностъ да влѣзе въ небето. Азъ, казва, зная това. Онзи, който мисли, че знае, той е най-големия невѣжа, а онзи който мисли че не знае той е най-учениятъ човѣкъ. Но сега, знаете ли какво ще се яви у васъ? Друга една слабостъ ще се яви, азъ зная този дяволъ. Вие сега ще кажете: азъ не зная нищо. Не е така. Ще кажешъ, че не знаешъ нищо, за да почнешъ да мислишъ, че знаешъ нѣщо. Защото, този, който знае и този, който не знае, въ действителния животъ ще видятъ, колко знаятъ.

Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да опрѣдѣли своитѣ възможности. Запримѣрь, нѣкой пѣть вие казвате, че знаете, че имате вѣра, че Господъ отговорилъ на вашата молитва и т. н. убеждавате доказвате: азъ едикога се молихъ, зная, че Господъ ми отговори, Другъ пѣть се молихъ за една своя сжсѣдка и тя оздравѣ. Господъ ми отговори. Азъ ще ви покажа, колко вѣра имате. Заболи ви нѣкой пѣть петата, колѣното, ревматизмъ имате, казвате: не знамъ, какво ми стана на крака, не мога да ходя. Е, казвамъ, помолете се! — Молихъ се, но не минава. Казвашъ си: едно врѣме Господъ ми отговаряше, сега не ми отговаря. Знаете ли на какво мяза вашиятъ животъ? Трѣбва да бждемъ изкрени! Единъ старецъ върви изъ планината, не гледа прѣдъ себе си. Както върви — хопъ въ единъ трапъ! Догнѣвъло го, какъ той да падне! Излиза вѣнъ отъ трапа и си казва: ехъ, едно врѣме като бѣхъ младъ, какъ го прѣсочихъ! Прѣскача още веднажъ и хопъ — пакъ въ трапа. Седи, мисли, и го чува нѣкой и си казва: едно врѣме, като бѣхъ младъ, какъ прѣскачахъ, но сега, като остарѣхъ, не мога. Послѣ, като вижда, че нѣма никой около него, казва си: и едно врѣме, и сега все така бѣще. Положителнитѣ нѣща трѣбва да бждатъ като задачи въ живота на ученика. Онзи, който сериозно се занимава, не трѣбва да бжде критикъ, но трѣбва да бжде

толкова чистосърдеченъ, че да признава нѣщата прѣдъ себе си, и като ги признае, трѣбва да каже: мога да се поправа, възможно е това. Да не казва: е, въ този животъ не мога да се поправа, но въ бждащия. Не, още сега е възможно. Ако си нетърпеливъ, казвашъ, азъ сжмъ нетърпеливъ, отъ майка си наслѣдихъ този нравъ, не мога да се поправа. Ти можешъ още тази вечеръ да поправишъ поведението си всичко можешъ да поправишъ. И при само възпитанието си, постѣпвайте по слѣдния начинъ: всѣка вечеръ, като си лѣгате, и всѣка сутринъ, като ставате, казвайте всичко е възможно! „Всичко е възможно“, подразбирамъ като живѣемъ въ Божествения свѣтъ, като спазваме онѣзи велики Божествени закони, за насъ нѣма да има невъзможни нѣща. Нарушимъ ли единъ Божественъ законъ, всичката възможность става невъзможность, и тогава, колкото и да е силенъ единъ човѣкъ, той се лишава отъ възможността да успева. И като казвамъ, че всичко е възможно, въ какво отношение е възможно? — По закона на Божествената Любовь, по закона на Божествената Мѣдрость, по закона на Божествената Истина всичко е възможно.

Отъ тѣзи лекции, които ви давамъ, знаете ли нѣкой пѣть въ какво положение може да се намѣ-

рите? — Въ едно отношение вие може да се насърчите, а въ друго отношение да се обезсърчите. Всъкога вие може да попаднете въ плюсъ безконечность, и въ минусъ безконечность. Това сж двѣ величини, двѣ възможности. Плюсътъ, това сж всички възможности въ свѣта, минусътъ, това сж всички невъзможности. Сега, идеята, която е заложена въ менъ е слѣдующата: ние казваме, че всичко е възможно, нали така? По какво се отличаватъ възможноститѣ въ свѣта? Всъкога, когато вие се доближавате до едно сжщество, което знае повече отъ васъ, чувствувате, че сте нищо, но то е привидно, Въ васъ се заражда врѣменно само едно такова състояние. Ще направя друго едно сравнение. Ако имате една свѣщъ, която ви свети добръ радвате ѝ се, но я приближавате при друга една свѣщъ, която има силата на 150 — 200 свѣщи; вашата свѣщъ, по отношение на втората, едва ще мжжделѣе, значи свѣтлината ѝ се намалява. Ако пъкъ се приближавате съ вашата свѣщъ при едно сжщество, което има свѣщъ по-слаба отъ вашата, вие се чувствувате надъ него. Слѣдователно, когато се движите въ духовния свѣтъ, нѣкой път вие се чувствувате, че знаете много, значи имате работа съ по-нисши сжщества, а нѣкой път мислитѣ, че нищо не знаете — имате работа съ по-висши сжщества. Ни-

ма онзи студентъ, който е постъпилъ въ нѣкой университетъ да слѣдва математика, не вижда, че професорътъ му знае много? Той, като ученикъ е билъ много добъръ, но като излѣзе онзи професоръ прѣдъ него, като заработи съ онази висша материя, той вижда, разбира, че професорътъ му борави съ много точни, научни работи. Ученикътъ казва: колко има да уча азъ! Та, когато по нѣкой път въ вашия умъ влѣзе мисълтъ „азъ нищо не зная“, то е добъръ признакъ. Значи, доближавате се до онова великото, което знае. Въ васъ тогава именно има условия да учите. А когато мислите, че знаете, държите обратния пътъ. Азъ забѣлзвамъ, по нѣкога нѣкои казватъ: ние вече свършихме! Не, свършватъ само умрѣлитѣ. Туй го помнете! Само умрѣлитѣ свършватъ, а живитѣ — никога. **Живитѣ започватъ, а умрѣлитѣ свършватъ.** Азъ свършихъ — минусъ Започвамъ — плюсъ.

Сега, тия мисли ще държите въ ума си. По нѣкой път имаме една слабостъ, имаме извѣстна стратегия, не искаме да угодимъ на Бога, н искаме единъ другъ да си угаждаме. Тамъ седи всичката погрѣшка. Когато глупавиятъ угажда на глупавия, какво става? — Нищо не става. Когато угаждашъ на най-умния, на най-добрия въ свѣта, животътъ има смисълъ. Туй

не трѣбва да ни доведе въ друга крайность. Всѣка една постѣпка, която изѣршвате въ свѣта, трѣбва да е строго опрѣдѣлена въ вашето съзнание; трѣбва да имате една строго опрѣдѣлена мѣрка, да знаете защо вършите това или онова. И нѣма нищо по-хубаво отъ това, да имате едно вътрѣшно удовлетворение въ свѣта, и всѣки да е доволенъ отъ постѣпките си. Когато обсъжда туй хубавото, красивото, да знае, че е правъ, да знае, че е постѣпилъ тъй, както трѣбва. Нищо повече!

Тема за слѣдния път: „Отличителнитѣ чѣрти на търпѣнието.

Т. м.

Миръ!

— Мирътъ носи Божията радость!

